

Sygn. akt I C 1099/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa(...)w W.

przeciwko K. N.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **475,10 zł** (czterysta siedemdziesiąt pięć złotych dziesięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 106,13 zł od dnia 6 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 122,99 zł od dnia 6 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 122,99 zł od dnia 10 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 122,99 zł od dnia 8 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **135,73 zł** tytułem zwrotu części kosztów procesu;

IV. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...)w W., wniosła w dniu 21 stycznia 2016r. o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego K. N., (...) K. N. kwoty 1468,72 zł z odsetkami ustawowymi oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że strony w dniu 12 czerwca 2014r. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas określony, której integralną część stanowił regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych. Strona powoda świadczyła usługi będące przedmiotem umowy, natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty umówionego wynagrodzenia, czego nie uczynił. W związku z tym strona powodowa rozwiązała umowę przed terminem na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie pozwanego, tj. nieuregulowania przez pozwanego rachunku. Pismem z dnia 7 stycznia 2016r. pozwany został bezskutecznie wezwany do zapłaty. Daty początkowe naliczania odsetki określone są zgodnie z datami ujawnionymi na fakturach/ notach obciążeniowych.

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy L.w sprawie o sygn. akt (...) stwierdził brak podstawy do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w D..

Strona powoda uzupełniła braki pozwu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. i podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2014 r. pozwany (...) K. N. zawarł z (...) w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z numerem teflonu (...). Umowa została zawarta na 24 miesiące i była objęta promocją o nazwie „P. O. dla Firm (...) 2w1 6 miesięcy za darmo (24)”. W konsekwencji pozwanemu została przyznana ulga w wysokości 1477 zł. Strony miały prawo rozwiązania umowy za zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. W przypadku, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonamentowi przez operatora ulgi, operator był uprawniony do żądania kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonament lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonamentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (pkt. 14 umowy).

Abonament był zobowiązany min. do terminowego regulowania wszelkich należności związanych z korzystaniem z usług świadczonych przez powoda. Opłaty za usługi i inne opłaty należne zgodnie z umową określone miały być w rachunku telekomunikacyjnym wystawionym przez operatora w okresach rozliczeniowych. Abonament zobowiązał się do regulowania tych rachunków w terminie 14 dni od dnia ich wystawienia, chyba że operator wyznaczył dłuższy termin płatności. Przy czym strona powodowa zastrzegła dla siebie prawo rozwiązania umowy w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym, bez zachowania okresu wypowiedzenia lub zawiesić usługi telekomunikacyjne w przypadku m.in. nieuregulowania przez abonenta rachunków.

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 12.06.2014r.- k.25-29,

- regulamin świadczenia usług – k. 30-34.

W dniu 22 grudnia 2014r. strona powodowa wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 122,99 zł tytułem usług telekomunikacyjnych- Internet.

W dniu 22 stycznia 2015r. strona powodowa wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 122,99 zł tytułem usług telekomunikacyjnych- Internet.

W dniu 22 lutego 2015r. strona powodowa wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 122,99 zł tytułem usług telekomunikacyjnych- Internet.

W dniu 22 marca 2015r. strona powodowa wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 122,99 zł tytułem usług telekomunikacyjnych- Internet.

Dowód:- faktura nr (...) – k.35-36,

- faktura nr (...) - k. 37-38,

- faktura nr (...) - k. 39-40,

- faktura nr (...) - k. 41-42.

W dniu 4 czerwca 2015r. strona powodowa sporządziła pismo adresowane do pozwanego, w którym wzywa go do uiszczenia kwoty 209,66 zł w terminie do 18 czerwca 2015r. tytułem opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy nr (...).

Nadto pozwany został wezwany drugim pismem również sporządzonym w dniu 4 czerwca 2015r. do zapłaty kwoty 783,96 zł w terminie do 18 czerwca 2016r. tytułem opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy nr (...).

Dowód:- pismo z dnia 4 czerwca 2015r. – k.43,

- pismo z dnia 4 czerwca 2015r. – k. 44.

W dniu 4 stycznia 2016r. strona powodowa sporządziła wezwanie do zapłaty kierowane do pozwanego, zgodnie z którym jego zadłużeni wobec powoda na dzień 5 stycznia 2016r. wynosi 1545,51 zł. W związku z czym wezwano pozwanego do zapłaty tej kwoty do dnia 18 stycznia 2016r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 stycznia 2016r. k. 45-46.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest tylko częściowo zasadne.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiała się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu roszczenie ponad kwotę 475,10 zł należało oddalić jako nieudowodnione. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego wszystkimi należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z dokumentów przedstawionych Sądowi do oceny. Powód nie wykazał bowiem dostatecznie, że służy mu cała wierzitelność wobec pozwanego. O ile roszczenia dotyczące wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych i Internet nie budziły wątpliwości, o tyle roszczenie w części dotyczącej opłat za wcześniejsze rozwiązanie umowy nie mogło zostać uwzględnione.

Z dołączonych dokumentów przez powoda wynika wprawdzie fakt zawarcia przez pozwanego K. N. i powoda umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w dniu 12 czerwca 2014r. Na mocy tej umowy pozwanemu została przyznana ulga w kwocie 1477 zł. Jednocześnie powód zastrzegł sobie w takim przypadku prawo naliczenia kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonament lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem

okresu, na jaki umowa została zawarta w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (pkt. 14 umowy). W przedmiotowej sprawie powód naliczył sobie dwie kary z tytułu opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy: 783,96 zł oraz 209,66 zł. Przy czym powód nie wyjaśnił kiedy, z jakiej przyczyny doszło do rozwiązania umowy. Brak dowodów na wykazanie, że doszło do rozwiązania umowy przed terminem na jaki umowa została zawarta, z jakiej przyczyny doszło do takiego rozwiązania i kiedy to ewentualnie miało miejsce, uniemożliwia Sądowi zweryfikowanie roszczeń powoda w tym zakresie. Tym samym czyni w tej części powództwo nieudowodnione.

Podsumowując na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd ustalił, że pozwany faktycznie posiada nieuregulowane zadłużenie wobec powoda, ale tylko na kwotę 475,10 zł. Pozwany obowiązany był do regulowania opłat za usługi świadczone przez powoda zgodnie z otrzymanymi fakturami w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury. Z przedłożonych faktur wynika, że powództwo jest uzasadnione do w/w kwoty. Ponad tą kwotę roszczenie jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Na koniec wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Z tych względów, Sąd orzekł jak w punktach I –II wyroku.

Odnośnie rozliczenia kosztów procesu poniesionych przez strony należy na wstępie wskazać, że zgodnie z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle opisanych powyżej zasad, do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 30zł, wynagrodzenie radców prawnych w kwocie 360 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany nie poniósł żadnych kosztów.

Wedle przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Tak też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż powód wygrał sprawę w 33,35 %. Oznacza to, iż powódce z tytułu kosztów procesu należał się zwrot kwoty 135,73 zł (407 zł x 33,35 %).